

Autobiografija
DŽEKA
TRBOSEKA

DŽEJMS KARNAK

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James Carnac

THE AUTOBIOGRAPHY OF JACK THE RIPPER

Copyright © James Carnac, 2012

First published as THE AUTOBIOGRAPHY OF JACK THE RIPPER by Transworld Publishers.

James Carnac has asserted his right to be identified as the author of this work.

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

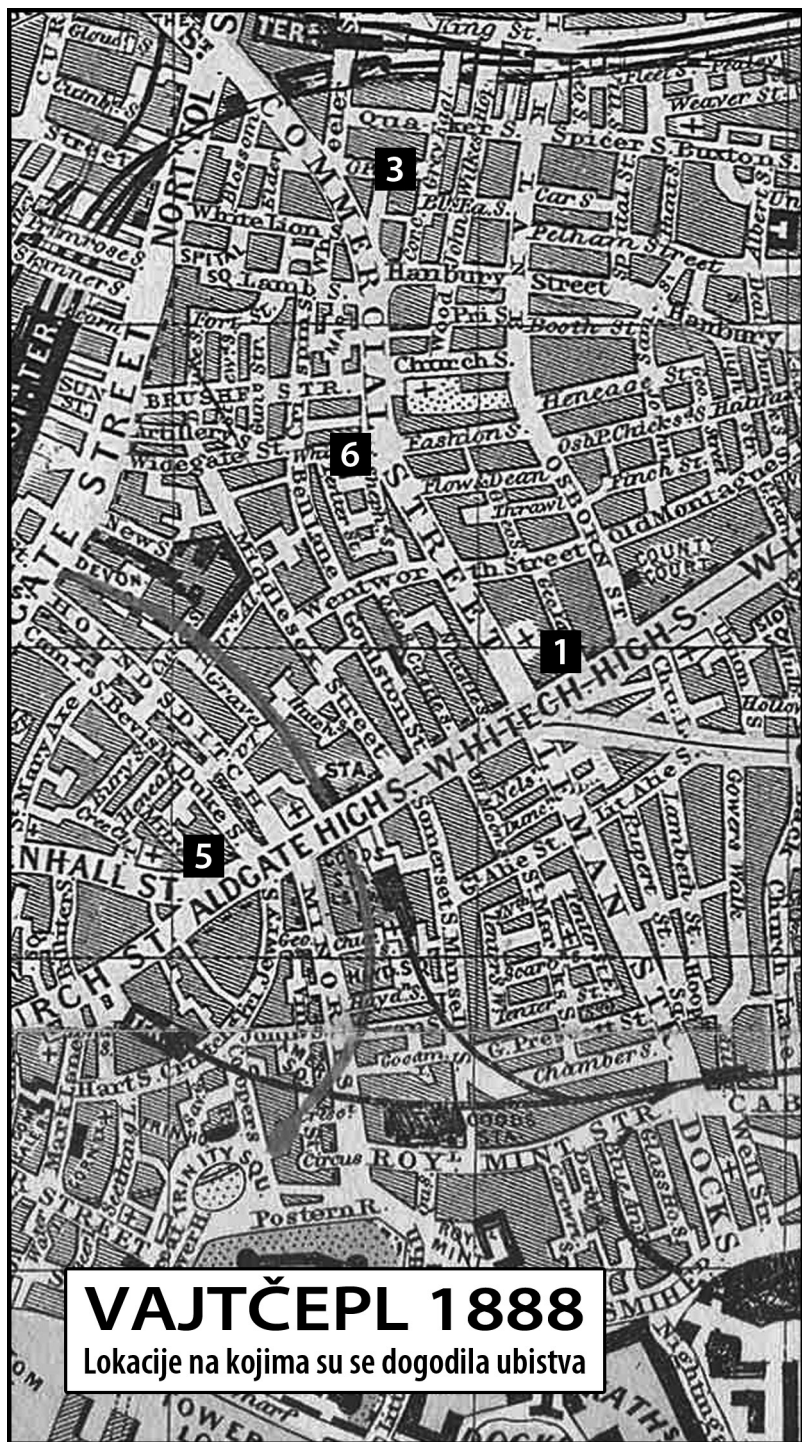
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Autobiografija

DŽEKA
TRBOSEKA

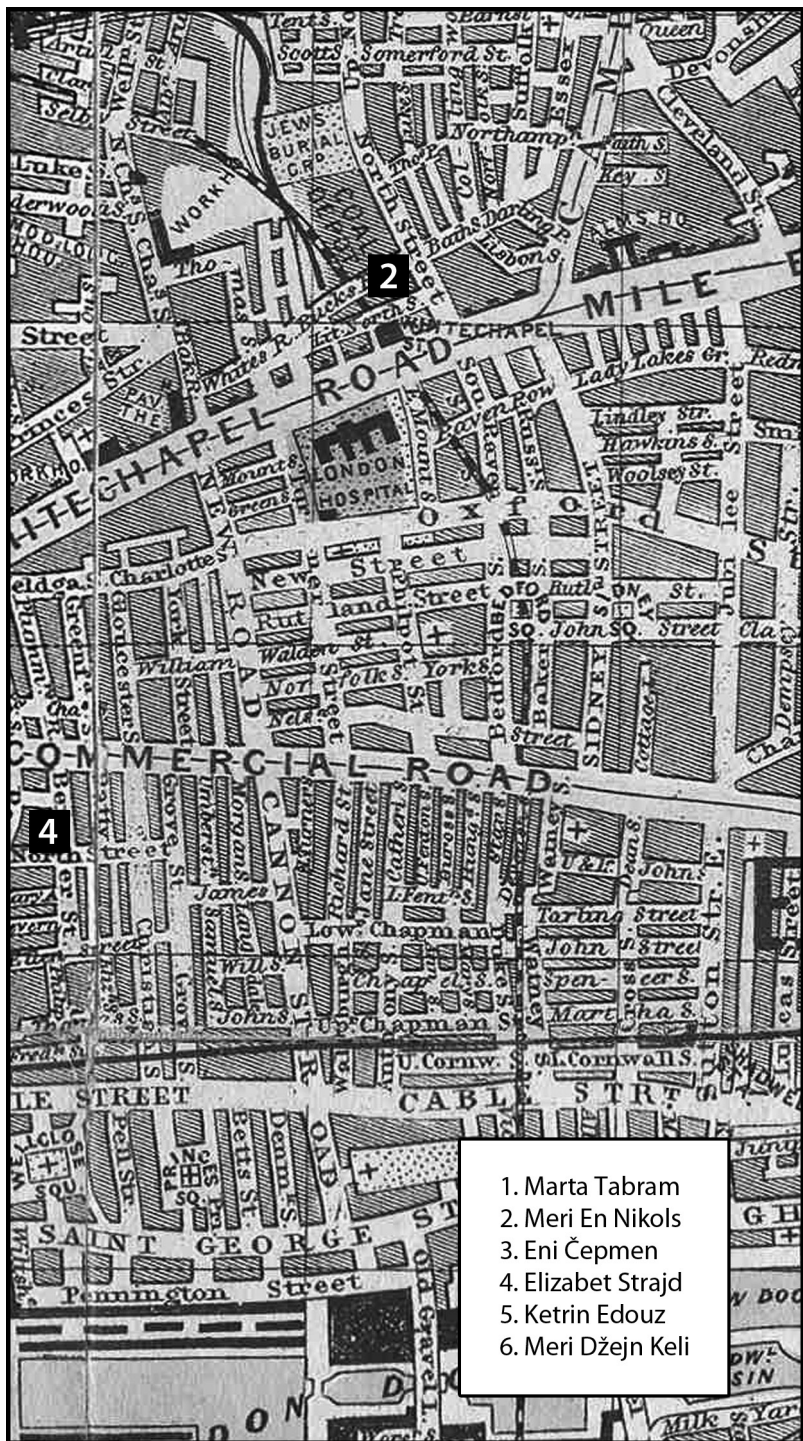
Sadržaj

Mapa	8–9
Napomena o poreklu, Alan Hiken	11
Uvod, Pol Beg	15
Objašnjenja	19
Prvi deo	27
Drugi deo	149
Treći deo	289
Prilog I – Analiza Pola Bega	345
Prilog II – Faksimili originalnih stranica iz rukopisa pomenutih u Prilogu I	395
Prilog III – Spisak žrtava	405

VAJTČEPL 1888

Lokacije na kojima su se dogodila ubistva

1. Marta Tabram
2. Meri En Nikols
3. Eni Čepmen
4. Elizabet Strajd
5. Ketrin Edouz
6. Meri Džejn Keli

Napomena o poreklu – Alan Hiken

Ja sam vlasnik i upravnik Muzeja televizije, radija i igračaka u selu Montakjut u Somersetu. Možda se pitate kakve za ime sveta to ima veze s rukopisom koji je navodno napisao Džek Trbosek, pa mi zato dozvolite da vam kažem otkud ja u toj priči.

Neposredno pred Božić 2007, pozvala me je Džin Kaldvel. Njena rođaka Beti se nedavno preselila i dala je Džin stvari koje su pripadale njenom pokojnom ocu, jer za njih više nije imala mesta. Nije ga imala ni Džin, ali je želela da sačuva na okupu zbirku svog strica Sidnija kako bi time sačuvala i uspomenu na njega. Najpre se obratila jednoj aukcijskoj kući s namerom da je proda, a oni su je posavetovali da se javi meni. Džinin stric je bio niko drugi do S. Dž. Hjum Biman. To ime danas možda i ne znači mnogo većini ljudi, ali mnogo je više

onih koji će prepoznati ime njegove najslavnije tvorevine – Jagnjeta Larija. Sidni je rođen 1887, a umro je zaista prerano, 1932. godine. Međutim, mnogo je toga spakovao u svoj kratki vek. Dvadesetih godina dvadesetog veka proslavio se kao svestrani ilustrator knjiga i crtao je kaiševe dnevnog stripa s nazivom *Filip i Fajdo* za novine, ali najpoznatiji je bio po tome što je stvorio *Grad igračaka*, koji je emitovan u Dečjem satu na radiju BBC-ja, sa čuvenim Jagnjetom Larijem u glavnoj ulozi. Sidni je čak glumio ulogu Jazavičara Denisa u tim epizodama i bio je nadaren i za glumu.

Zato sam, naravno, izuzetno želeo da dođem do Sidnijevih stvari i izložim ih u mom muzeju, pa sam tako i rekao Džin. Njen stric je umro ubrzo po njenom rođenju, tako da ga sama nije pamtila, ali članovi porodice su ga opisivali kao krajnje osetljivog (jednom se onesvestio* kad mu je neko opisao groznu nesreću), introvertnog i promišljenog.

Džin mi je dala spisak predmeta i opis zbirke, koja je obuhvatala neka originalna dela njenog strica i neke druge materijale, pa smo se dogovorili oko cene čitave kolekcije. Bio sam veoma uzbuđen onog dana kada mi je od Džin stigla velika kutija; tada je trebalo da prvi put vidim sve te predmete. Jedva sam čekao da raspakujem sadržinu, i tamo je bila originalna slika Jagnjeta Larija i drugih likova iz *Grada igračaka*, rukom izrezbareni

* Kako je rekla Džin Kaldvel u razgovoru sa Kejt Smit.

članovi orkestra i vojnici, prva izdanja objavljenih knjiga sa njegovim ilustracijama i razni drugi predmeti. Tada sam, gotovo na samom dnu kutije, ugledao rukopis koji je izgledao veoma staro. Uzeo sam ga, zaintrigiran, i kada sam okrenuo prvih nekoliko stranica, kosa mi se digla na glavi i koža mi se naježila na čitavom telu. Posle nekoliko zabeleženih objašnjenja, pretpostavljam samog Sidnija Hjuma Bimana, čitao sam autobiografiju nekoga po imenu Džejms Karnak, ko je za sebe tvrdio da je najzloglasniji serijski ubica na svetu, Džek Trbosek lično!

Ne moram ni da napominjem kako sam pozvao Džin čim sam bio sposoban za to, kako bih je upitao za taj rukopis. Rekla je da su ona i Beti o njemu razgovarale i da Beti misli kako je autentičan, ali Džin ga nikada nije pročitala pošto joj se činio previše zlokobnim. Međutim, nadala se da će jednog dana biti objavljen kako bi ljudi mogli sami da procene. To je rukopis koji ćete pročitati, originalni istorijski rukopis iz dvadesetih godina dvadesetog veka koji nikada ranije nigde nije objavljen.

Alan Hiken

Muzej televizije, radija i igračaka u Montakjutu

www.montacutemuseum.co.uk

Uvod – Pol Beg

Ova knjiga je autobiografija čoveka koji tvrdi da je kao mladić, za nekoliko kratkih sedmica, ubio nekoliko žena u Vajtčepelu.

Ova knjiga je navodno autobiografija Džeka Trboseka.

Njen pisac je navodno Džejms Vilobi Karnak, čovek čije je ime inače nepoznato, čovek kome se ne može ući u trag i koji možda nije ni postojao.

Ova autobiografija liči na izmišljeni tekst. Ali stvari nikada nisu *toliko* jednostavne.

Čini se da je ovaj rukopis napisan između 1928. i 1930. Sastoji se od tri dela, uz „Objašnjenja“ S. Dž. H. B.-a i Epilog. Prvi deo govori o mladosti Džejmisa Karnaka, sve do 1888. godine. Drugi deo se bavi događajima iz 1888. godine. Treći deo sadrži Epilog i čini se da nije napisan istim stilom kao ostatak rukopisa, zapravo podseća na

fikciju, što sa više pojedinosti objašnjavam u Prilogu I. Međutim, samo zato što se čini da je taj deo fikcija, ne mora da znači kako je čitav rukopis izmišljotina.

Rukopis je sasvim autentičan. Kao što je to naveo Alan Hiken, on ga je pronašao u kutiji sa stvarima koje su pripadale Sidniju Džordžu Hjumu Bimanu. Jednostavan odgovor bila bi pretpostavka da je to delo samog Bimana, ali njemu se ovo veoma teško može pripisati. Premda je on bio nepobitno kreativan i sposoban pisac, teško se može zamisliti kako je sedeo u svojoj radnoj sobi na spratu doma u Fulamu, okružen ilustracijama i drvenim rezbarijama figurica iz Nojevog kovčega i Jagnjeta Larija, i pokušavao da se uživi u ciničan, uvredljiv i neobičan um čoveka koji je ubio i rasporio bespomoćne prostitutke na bednim ulicama londonskog Ist Enda.

Tu sliku još teže mogu prihvatiti oni koji išta znaju o Hjumu Bimanu. Jedna anegdota koju je ispričala njegova bratanica posebno nam otkriva njegov karakter: „Bio je to veoma osetljiv čovek koji nije mogao da trpi užase“, rekla je ona i potom opisala kako se S. Dž. onesvestio na porodičnom ručku kada je neko opisao groznu lokalnu nesreću. Zato, imamo li zaista jedan izuzetan roman napisan u potpunosti suprotno karakteru i čitavom književnom opusu Sidnija Džordža Hjuma Bimana, ili imamo nešto drugo, nešto uistinu intrigantno? Da li je Džejms Vilobi Karnak zaista postojao, ili

je to pseudonim koji je odabrao pisac rukopisa, ili mu ga je nadenuo Hjum Biman?

Ili smo se sreli s nečim složenijim, kao što je iskreno priznanje prikriveno tako da liči na prozu Hjuma Bimana ili nekog drugog?

Na vama je da to zaključite.

Pol Beg je ugledni historičar zločina i priznati autoritet za Džeka Trboseka. On je dobio rukopis na čitanje 2010. i napisao njegovu krajnje detaljnu analizu, upustivši se u pojedinosti pokrenutih pitanja, i pruživši kao podlogu informacije o vremenu i likovima u vezi s njim. Ova analiza nalazi se na kraju knjige u Prilogu I.

Objašnjenja

Kao izvršilac poslednje volje pokojnog Džejmsa Karnaka, smatram se obaveznim da napišem predgovor izuzetnoj pripovesti koja čini glavninu ovog rukopisa i kažem nekoliko sopstvenih reči. Prevažodno želim da naglasim ono što će se, nesumnjivo, činiti očiglednim; naime: da ne mogu predočiti nikakav dokaz kako za istinitost onoga što gospodin Karnak naziva svojom autobiografijom, tako ni protiv nje. Ne mogu prihvatiti nikakvu odgovornost za njegove tvrdnje. Njegovo priznanje, ili tvrdnja, da je počinio zverstva koja su užasnula London 1880.* godine nije, pretpostavljam, podložno dokazivanju; premda za jedan ili dva incidenta koje on beleži – pored samih zverstava – znam da su istiniti. A

* Videti raspravu o ovom pitanju na str. 367–371.

priznanje je – ako se ovo priznanjem može smatrati – bez ikakve vrednosti, koliko shvatam, s pravnog stanovišta s obzirom na to da za njega ne postoje svedoci; ne osećam se, stoga, prinuđenim da ga iznesem pred policijske vlasti.

Moram priznati kako se veoma ustežem i od samog pokušaja da predam rukopis na objavljivanje; najpre, zato što bi svaki izdavač kom bih ga poslao najverovatnije sve to smatrao prevarom bilo mojom, bilo gospodina Karnaka – premda je teško razumeti zašto bi Karnak poslednje razdoblje svog života posvetio kompilaciji čiji je cilj da ga identifikuje, neistinito, kao najzverskijeg ubicu modernog doba; ali zatim, i još važnije, tu je činjenica, makar po mojoj proceni, da je priповest napisana sa veoma sumnjivim ukusom. Da je ovo priznanje začeto iz kajanja, bilo bi to, mislim, prihvatljivije, ali očigledno nije. Kroz ceo rukopis prostire se struja ciničnog i crnog humora ili šegačenja koje smatram krajnje neukusnim. Za mene, koji sam čoveka poznao, ovo je tipično za njega, i mogao bih pretpostaviti da bi njegova strašna zverstva, da je on zaista bio „Džek Trbosek“, bila izvedena upravo u duhu na koji ukazuje njegov spisateljski stil.

Moje lično gledište, koliko god vredelo, i posle pažljivog izučavanja rukopisa, jeste da je Džejms Karmak zaista bio „Džek Trbosek“; ali tom

uverenju ja moram pridodati i ubedenje da je makar u jednom slučaju sišao s uma. Neću to obrazlagati, ali smatram da će slično pomisliti i ostali čitaoci rukopisa.

Zajedno sa drugim Karnakovim poznanicima, oduvek sam ga smatrao neprijatno ekscentričnim. Imao je, na šta nas je često podsećao, neuobičajena i čudnovato uvredljiva gledišta o određenim pitanjima od suštinskog značaja. Znam da je za osudu kad se govori tako o nedavno preminulom, i ja to ne bih ni radio da ono što je izneo ili natuknuo u svom rukopisu nije svaku moju uzdržanost u tom pogledu učinilo nepotrebnom.

Kao što je lukavo pretpostavio, mi smo taj njegov cinični pogled na život pripisivali njegovom fizičkom nedostatku; jer on je ostao bez noge još kada je bio mladić (kao što objašnjava u svom rukopisu) i zbog toga smo umeli često da trpimo njegov zajedljiv jezik.

Rukopis je stigao do mene, kao izvršioca Karnakovog testamenta, zajedno s njegovim ostalim stvarima; bio je u zapečaćenom paketu, a spolja je bilo prilepljeno pismo u kojem je on od mene zahtevao da paket pošaljem neotvoren izvesnoj firmi književnih agenata. Očigledno je da nisam mogao tu želju da ispunim slepo; nisam mogao da prihvatim odgovornost za slanje paketa s nepoznatim sadržajem bez provere

vlasti nadležnih za potvrdu testamenta. Takav postupak je mogao izazvati nepredviđene pravne komplikacije. Stoga sam otvorio paket i pročitao sadržaj; a pošto mi se činilo da u njemu ima malo suštinske vrednosti, zaključio sam da se ne mogu izvući od te druge odgovornosti koju mi je nametnulo moje prihvatanje uloge izvršioca testamenta.

Stoga predlažem da se konsultujem sa književnim agentima čija je imena Karnak naveo u nameri da makar pokušam da ispunim njegove želje u pogledu objavljivanja.

U zaključku bi trebalo da kažem kako sam, posle detaljnog razmatranja, uklonio i uništio određene delove rukopisa s pojedinostima koje su za mene bile posebno gnusne. Moje poznavanje medicine je neveliko, ali ti pasaži su bili, pored opšteg tona rukopisa, dovoljni da me uvere kako će, ukoliko priповest bude prihvaćena kao istinita autobiografija, pisac sigurno svima izgledati kao čovek koji je nesumnjivo sišao s uma.

Ako se izuzmu izbačeni delovi koje sam pomenuo, ova priповest je predstavljena upravo u onoj formi u kojoj je došla do mene, uključujući čak i ciničnu posvetu.

H. B.